

שיחת השבוע

חב"ד
צעירי
אגודת
חב"ד

785 סניפים,
בתי חב"ד,
ברחבי הארץ

יש חדש

לקראת עצרת הענק

נשלמות ההכנות לקראת המרכזית לציון ג' בתמוז, יום ההילולא של הרבי מליובאוויטש (תשנ"ד-תשפ"ד), שתהיה א"ה ביום שלישי, כ"ז בסיוון (2.7), בהיכל 'מנורה' בתל-אביב. בעצרת יבוא לידי ביטוי מרגש, באמצעי מולטימדיה מתקדמים, הקשר האישי שמתקיים גם עכשיו בין חסידים לרבי. ניגוני חב"ד יושרו בליווי תזמורת ענקית ומקהלה מיוחדת וסוחפת. פתיחת השערים בשעה 6 בערב. העצרת מאורגנת על-ידי צעירי אגודת חב"ד. כרטיסים באתר: 3tamuz.co.il

המונים נוהרים

בסמיכות לציון הקדוש של הרבי נערכות הכנות לקבלת הרבבות שאמורים לפקוד את המקום לרגל יום ההילולא. אוהל ענק רביעי הוקם במקום, וישמש לתפילות ולהתוודעויות. קבל עצום עתיד לעשות את השבת הבאה סמוך לציון, בתפילות ברוב עם, בלימוד חסידות ובהתוודעות עם גדולי המשפיעים. בבית מדרשו של הרבי נערכים לאורחים רבים, שיעשו את השבת במקום שבו הרבי התפלל, למד ולימד עשרות שנים.

זמני השבוע

ירושלים	תל-אביב	חיפה	באר-שבע	אילת	ניו-יורק
19:09	19:31	19:22	19:29	19:24	20:13
20:31	20:33	20:35	20:31	20:25	21:21

פרקי אבות: פרק ג

שבת ישראל
קרם והזמנים

להרגיש טעם יהודי KEDEM

המולד: יום השבת קודש, 1 בצהריים, 9 דקות ו-10 חלקים ראש חודש תמוז: ביום השבת קודש ולמחרת ביום הראשון

למצוא את לב העניין

בספר תהילים נחשף המניע הנסתר שמאחורי טיעוני המרגלים: "וַיִּמָּאֲסוּ בְּאֶרֶץ חֶמְדָּה". בתוך נפשם הם מאסו בארץ ישראל

טובה הארץ. העמקת החיבור הרגשי לארץ ישראל (ציור: ברוך נחשון)

כי השיקולים הביטחוניים והניסיון להעריך מה יקרה בפועל – לא עניינו באמת את תומכי הגירוש והחורבן. הם זלזלו באזהרות, הגחיכו את הנימוקים הרציניים, לעגו למתיישבים הכואבים. הם רצו את החורבן. נקודה.

טיפוח אהבת הארץ

גם בפרשת השבוע אנחנו רואים טיעונים ונימוקים ומניע פנימי. המרגלים שחזרו מארץ ישראל תיארו את עוצמתם של יושבי כנען, והזהירו כי כיבוש הארץ יהיה כרוך באבידות כבדות. לכאורה עמדה לגיטימית, הנובעת מהמציאות שנגלתה לעיניהם.

אבל יהושע וכלב ראו אותה מציאות ממש, ומסקנתם הייתה הפוכה: "עֲלֵה נָעֲלָה וְיִרְשָׁנוּ אֹתָהּ, כִּי יָכוֹל נוֹכַח לָהּ". המרגלים אמרו: "אֶרֶץ אֲכָלֶת יוֹשְׁבֶיהָ הִיא", ואילו יהושע וכלב אמרו: "טוֹבָה הָאֶרֶץ מְאֹד מְאֹד".

בספר תהילים נחשף המניע הנסתר שמאחורי טיעוני המרגלים: "וַיִּמָּאֲסוּ בְּאֶרֶץ חֶמְדָּה". בתוך נפשם הם מאסו בארץ ישראל. הם לא רצו להיכנס לארץ. הם לא האמינו בהבטחת הבורא לתת את הארץ לעם ישראל. זה היה המניע האמיתי, וכל השאר לא היה אלא מסך עשן.

מה שאנחנו רואים בימינו הוא אותו עימות בין אוהבי הארץ למואסיה. יש מי שחבלי ארץ התנ"ך מעוררים בו התפעמות והתרגשות, ויש מי שהחיבור הזה גורם לו רתיעה ודחייה. זה לב העניין, ולכן ההתמקדות צריכה להיות בטיפוח אהבת הארץ, בהדגשת קדושתה ובהעמקת החיבור הרגשי אליה, כנחלת עולם לעם.

מ ששע למדיי ל ה ק ש י ב לפוליטיקאים ולראות איך הטיעונים והנימוקים הם כחומר ביד היוצר. זו אמנות מיוחדת לטעון היום טענה אחת ומחר את ההפך, כשמפת האינטרסים משתנה.

ברור לגמרי שנימוקים הגיוניים משרתים בעצם מניעים נסתרים. לכן אין טעם להתווכח עם הטיעונים הגלויים, כי ברגע שיתנפץ טיעון אחד, יצוץ מייד טיעון חדש. וגם אם כל הטיעונים יתפוררו, עדיין ידבקו הטוענים בעמדתם, מכיוון שאותו מניע פנימי לא יאפשר להם לזוז ממקומם.

המרצע יצא מן השק

לפני תשע-עשרה שנה הונפה החרב שהביאה לחורבן היישובים היהודיים כחבל עזה וגירוש אלפי תושביהם. רבים וטובים עמדו וזעקו – מה התכלית של המעשה המטורף הזה? איזו תועלת הוא יביא לנו, מלבד הענקת ניצחון לאויבי ישראל? הזהירו שהיציאה מרצועת עזה תאפשר להזרים לתוכה כמויות אדירות של טילים ואמצעי לחימה. התריעו שבמקום ירי מרגמות על יישובי גוש קטיף יהפוך אזור הדרום כולו למזכרת טילים.

אבל היו מי שאטמו את אוזניהם משמוע. הם שעטו בברוטליות לעבר החורבן והגירוש, בתמיכתה הדורסנית של התקשורת. ואתה שאלת את עצמך: האם נסתתרה בינתם? וכי אנשים אינם מבינים שעומד להתרגש עלינו אסון איום ונורא?!

חלפו הימים והמרצע יצא מן השק. פתאום התחילו בכירים בזירה הפוליטית והתקשורתית להודות שהמטרה העיקרית לא הייתה קידום השלום או שיפור הביטחון. היעד המרכזי היה שבירת רוחם של המתנחלים. השנאה לגיבורי החיל, מיישבי ארץ ישראל, הייתה גדולה כל-כך, עד שהכול היה כשר כדי להכות בהם.

התברר בדיעבד שכל הוויכוח היה חסר טעם,

מה לומדים מסיפור המרגלים

סיפור המרגלים מעורר שאלה גדולה. המרגלים נשלחו בידי משה רבנו עצמו, הרועה הנאמן של עם ישראל, ש"שכינה מדברת מתוך גרונו". אם כן, ודאי שהשליחות נועדה להיות עניין חיובי וחשוב.

בפועל התוצאה של שילוח המרגלים הייתה בלתי־רצויה לגמרי, עד שאילולי תפילת משה רבנו היו בני ישראל עלולים להיענש ב"אֶכְנֹז בְּדָבָר וְאוֹרְשָׁנוּ", חס ושלום. הגזירה בוטלה לא מפני זכותם של ישראל, אלא בגלל טענת משה, שהמצרים יפרשו את העונש כחוסר יכולת של הקב"ה להכניס את עמו לארץ.

הוראה נצחית

בכלל, התורה אין עניינה לספר סיפורים, גם אם אלה סיפורים יפים על עם ישראל, ועל אחת כמה וכמה סיפור שאינו מביע את שבחם של ישראל.

בארץ ישראל, שהרי חכמינו קבעו כי "תלמוד גדול – שמביא לידי מעשה". ומאחר שהמעשה מתממש בארץ ישראל, נמצא שגם לימוד התורה בשלמות הוא בארץ ישראל דווקא. כדברי הגמרא שהלימוד צריך להיות "אליבא דהלכתא", היינו לא לשם פלפולים אלא לכוון למעשה בפועל.

להיצמד לציון

סיפור המרגלים מלמדנו אפוא את חשיבות המעשה בפועל. בתורת החסידות מבואר שהמרגלים לא רצו להיכנס לארץ, מכיוון שלא רצו לרדת לעולם המעשה, אלא להישאר בעולם המחשבה או לפחות בעולם הדיבור.

ואולם שילוח המרגלים בידי משה מדגיש את חשיבות המעשה בפועל. אל לו לאדם לחשוב שבהיותו שליחו של משה רבנו הוא רשאי לערב בציווי שניתן לו את דעותיו האישיות ואת רצונותיו, שכן אז גם הַשְׁוֹת והחומרות שלו מתערבבות. כאשר משה רבנו מורה לצאת ולפעול עם הזולת – אין השליח רשאי לטעון שהוא מעדיף לעסוק בלימוד, אלא עליו למלא בדיוק את השליחות שהטיל עליו משה.

(תורת מנחם, כרך עו, עמ' 334)

התורה עניינה הוראה, והיא מורה את דרכו של כל אחד מישראל, בכל זמן ובכל מקום. גם סיפור המרגלים נושא בתוכו מסר כזה, ובמיוחד כאשר שמה של הפרשה מבטא את שילוחם.

גם ההפטרה עוסקת בשילוח המרגלים ליריחו בידי יהושע בן־נון. שם השליחות השיגה תוצאות חיוביות, שכן הם חזרו ואמרו: "כִּי נָתַן ה' בְּיָדִינוּ אֶת כָּל הָאָרֶץ, וְגַם נִמְלְגוּ כָּל יִשְׂרָאֵל הָאָרֶץ מִפְּנֵינוּ". ומכיוון שההפטרה היא מעין הפרשה, בהכרח לומר שגם סיפור המרגלים בפרשתנו טומן בחובו דבר חיובי.

ארץ המעשה

תכלית שילוח המרגלים הייתה הכנה לכניסת עם ישראל לארץ ישראל. למעשה, הכניסה לארץ הייתה הגמר והשלמות של יציאת מצרים, שכן בני ישראל לא יצאו ממצרים כדי להישאר במדבר, אלא להמשיך ל"ארץ נושבת". גם מתן תורה תכליתו "וְזֶאת הַמִּצְוָה... לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ", היינו שקיום המצוות בשלמות אפשרי רק בארץ ישראל.

אפילו לימוד התורה הוא במדרגה נעלית יותר

אמרת השבוע

זיכרון טוב

פעם אחת נסע רבי חיים מוולוז'ין אל מושל המחוז, כדי לבטל גזירה בתחום החינוך. הוא צירף אליו עורך דין יהודי, שאמנם היה שומר מצוות אך מודרני בלבד.

במהלך הפגישה שאל המושל את רבי חיים לפשר חוטי הציצית המשתלשלים על מכנסיו. השיב רבי חיים שזו מצווה מיוחדת שנועדה להזכיר ליהודי את המצוות.

שאל המושל: "אם כן, מדוע עורך הדין שלך אינו לובש ציצית?"

חיך רבי חיים ואמר: "הוא עורך דין ויש לו זיכרון טוב, וממילא הוא זוכר בעצמו את המצוות. אבל לי יש זיכרון חלש, ואני נזקק תמיד לתזכורת של הציצית..."

מן המעיין

גם זו דיבה

"וכל העם אשר ראינו בתוכה אנשי מידות" (במדבר יג, לב). גם זה חלק מ"דיבת הארץ", חסרונותיה ומגרעותיה. המרגלים טענו שרק אנשי מידות, אנשים גבוהים בגוף וברוח, יכולים להתקיים שם, ואילו החלשים נמקים וגוועים, כי היא "ארץ אוכלת יושביה".

(אהל יעקב)

כוח מהעם

"ויפול משה ואהרן על פניהם" (במדבר יד, ה). המנהיגים מקבלים את כוחם והשראתם מהעם, וכאשר העם חוטא, אין במנהיגים כוח לעמוד.

(תפארת יונתן)

הארציות אוכלת

כיצד מתאימה טענה זו עם מה שאמרו קודם לכן שהעם היושב בארץ "חזק הוא"? אלא שתי הטענות עולות בקנה אחד: "כי חזק הוא ממנו" – קשה ביותר לאדם להשפיל את עצמו כל־כך ולהעלות את ענייני ארץ כנען. "ארץ אוכלת יושביה" היא – הארציות 'אוכלת' ומכלה את הרוחניות של היושבים בה.

(דרך מצוותך)

כוחה של ראייה

"וכל העם אשר ראינו בתוכה אנשי מידות. ושם ראינו את הנפילים" (במדבר יג, לב-ג). אינה דומה שמיעה לראייה. בשעה שיצאו בשליחות משה,

מה אכפת לך

"ונהי בעיינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם" (במדבר יג, לג). זה היה אחד מחטאי המרגלים: "ונהי בעיינינו כחגבים" – ניחא, אפשר עוד להבין; אבל "וכן היינו בעיניהם" – מה אכפת לך איך אתה נראה בעיני אחרים?!

(רבי מנחם־מענדל מקוצק)

דמעות השוטים

"ותישא כל העדה וייתנו את קולם, ויבכו העם בלילה ההוא" (במדבר יד, א). חז"ל אמרו ששערי דמעות לא ננעלו. אם כן, למה יש צורך בשערים? הללו בשביל דמעות השוטים, שבוכים לחינם.

(רבי שמחה־בונם מפרשיסחא)

חייבים ללכת

"ארץ אוכלת יושביה היא" (במדבר יג, לב). ארץ ישראל סגולתה לאכול את 'יושביה', הקפואים במקומם בלי תנועה. בארץ ישראל אי־אפשר להיות 'יושב', אלא האדם חייב להיות 'הולך', עולה מדרגה לדרגה.

(רבי יצחק מווארקה)

יום בשבוע	ש"ק ל"ג סיוון	א'	ב'	ג'	ד'	ה'	ו'
ג' פרקים ליום	הל' מאכלות אסורות פרק ב'	פרק ה'	פרק ח'	פרק ט'	פרק י'	פרק י"א	פרק י"ב
פרק א' ליום	הל' שמטה ויבל פרק ז'	פרק ח'	פרק ט'	פרק י'	פרק י"א	פרק י"ב	פרק י"ג

לוח יומי ללימוד הרמב"ם
תקנת הרבי מליובאוויטש

SUMMER VIBES

הקיץ הזה מתקדמים לנעם 2
ונהנים משפע מים חמים וקרים
בלחיצת כפתור
עם טכנולוגיית שבת למהדרין.

מוקד הזמנות:
077-2304757

הרועה אינו מוותר על דורו

דור המדבר. בעקבות חטא המרגלים לא זכו בני דור המדבר להיכנס לארץ ישראל אלא מתו במדבר. זה היה אחד החטאים החמורים של בני ישראל. רבי עקיבא אף אומר על בני דור המדבר כי "אין להם חלק לעולם הבא" (סנהדרין קח,א).

ואולם חז"ל אומרים (במדבר רבה פרשה יט,ג) שמשה רבנו מת בעבר הירדן, כדי שבכוא את תחיית המתים יקום ויוביל את בני דורו לארץ ישראל. מכיוון שהם נשארו במדבר, נשאר אף משה רבנו עימם, ובבוא העת יולידם אל הגאולה. על כך נאמר הפסוק: "צִדְקָתְהָ עֲשֶׂה וּמִשְׁפָּטֶיהָ יִשְׁרָאֵל" (דברים לג,א). כאן רואים את גודל מסירות נפשו של רועה ישראל אמיתי, שמקריב את עצמו גם למען בני הדור הזה.

זו הדרך שבה מנהיגי ישראל נדרשים לפעול, במיוחד לאחר מעמד מתן התורה, שבו כרת הקב"ה ברית עם כל יהודי. מנהיגי הדור מתמסר לכל יהודי, בלי לשקול שיקולים של טעם ודעת. רועה ישראל מבטל לחלוטין את עצמו ואת ענייניו האישיים, מתוך התמסרות מלאה לצורכי הדור. אמנם על-פי שכל וחשבון יש מקום לטעון שאין הוא חייב לעשות דברים מסוימים בעצמו, אלא ביכולתו להטיל זאת על אחרים. כמוכן יש מקום לחשבון על מה צריך למסור את הנפש ועל מה אין חובה לעשות זאת. ובכל זאת רועי ישראל לא עשו 'חשבונות', אלא מסרו את עצמם לגמרי בעבור בני ישראל. ודווקא מסירות נפש זו היא שתביא את הגאולה האמיתית והשלמה (תורת מנחם כרך יד, עמ' 158).

הרב חיים הבר

 לרגל ארבעים שנה לייסוד
 תקנת לימוד הרמב"ם היומי

טעימה מהרמב"ם

עם ישראל אינו מתבטל בין האומות

"כָּל הַשְּׁעוֹרִים הָאֵלֹהִים שֶׁנִּתְּנוּ חֻמִּים לְדָבָר הָאֲסוּר שֶׁנִּתְּעַרְבַּ בְּמִינוֹ הַמָּתָר – פְּשִׁלָּא הִיָּה הַדָּבָר הָאֲסוּר... דְּבָר חֲשׁוֹב" (הלכות מאכלות אסורות טז,א)

שנית, 'דבר המעמיד' אינו מתבטל. כלומר, חומר שגורם לתערובת להתגבש ולעמוד, השפעתו ניכרת בכל התערובת. עם ישראל הוא 'דבר המעמיד', שהרי עליו ובעבורו עומד העולם כולו.

שלישית, 'דבר שבמניין' אינו מתבטל. כלומר, דבר שסופרים אותו לפי יחידות מפני חשיבותו. גם עם ישראל נמנה מאז היציאה ממצרים עשר פעמים, "מתוך חיבתם לפניו מונה אותם כל שעה".

רביעית, 'דבר שיש לו מתירים' אינו מתבטל. כלומר, דבר אסור שאפשר להתירו, אינו מתבטל בתערובת כל זמן שלא התירוהו. מכאן שאף יהודי שאינו מתנהג כראוי – אינו מתבטל לפני העמים, כי יש לו תמיד היכולת לתקן ולעשות תשובה (עפ"י יין מלכות, קדושה,

היהודים הם כרבע אחוז מאוכלוסיית העולם, כפי שנאמר בתורה "כי אתם המעט מכל העמים". מכיוון שבני ישראל הם מיעוט, ואומות העולם מונים יותר מפי ששים מהם, מדוע איננו מתבטלים, על-פי דין ביטול בשישים?

המענה נמצא בפרק טז בהלכות מאכלות אסורות. הרמב"ם כותב כי סוגי הביטול שנאמרו בתערובת אינם חלים אם החלק שהתערב הוא בעל חשיבות מיוחדת. מהדוגמאות הנזכרות כאן ובמקומות נוספים, אפשר ללמוד על יחסי עם ישראל ואומות העולם:

ראשית, 'דבר חשוב' אינו מתבטל. העם הנבחר הוא עם חשוב, וממילא אינו מתבטל בין האומות.

קונה ספרי תורה פסולים
(גם מיעדים לגניזה)

חיים (עוסק פרשה)
054-3175116
 kdushathaot@gmail.com

וכן רוכשים כלי כסף, כתרים, רימונים ועוד

"אל תירו; הם מכוחותינו"

עומדים להסתיים. כדורים ופצצות מרגמה שרקו לידנו. בנס לא נפגענו. על אף האש הקשה הצלחנו לעלות לגבעה ולהסתתר.

דוד וחבריו התחבאו, רועדים ומותשים, ממתינים לכוח חילוץ.

זה היה ביום שישי, כ' בסיוון, ערב פרשת שלח. בחצות היום עלו בראשו של דוד דברי השל"ה הקדוש, שמחצות היום ואילך מתחיל להתנוצץ אור קדושת השבת. הוא שיתף את הדברים עם חברו, ויחד החלו לשיר שירי שבת, מעודדים איש את רעהו.

ופתאום הבחין מפקד הטנק בכוחות צה"ליים על הגבעה מולם. התרגשות פיעמה בלב החיילים.

הם החלו לשאוג לעבר הכוחות שיבואו להצילם, אך הגבעה הייתה רחוקה מהם כשני קילומטרים, והכוח שם לא שמע את הצעקות. כמו בחלום רע, הם מביטים במי שיכולים להצילם, ואינם מצליחים ליצור קשר עימם.

החיילים היו אובדי עצות. מה אפשר לעשות? באותו רגע צץ רעיון בראשו של הרב תורג'מן: הציצית. הוא פשט את הטלית שלבש, קשר אותה לנשק והניף אותה למעלה. הציצית, סימן ההיכר של העם היהודי, ודאי תזוהה אותם בבירור.

נרגשים המתנינו החיילים לבאות, ואולם החיילים בגבעה ממול התמהמהו. ככל הנראה לא זיהו את הציצית, וחשבו שלפניהם חיילים סורים המניפים דגל לבן לכניעה.

דוד החליט להסתכן. הוא הסיר את הקסדה מראשו וחשף את הכיפה הגדולה שחבש. ואז התרומם, הכיפה לראשו והציצית בידו. הרגעים נדמו לנצח.

אחד החיילים בגבעה ממול היה בחור ישיבה. הוא זיהה מייד את הכיפה ואת חוטי הציצית וזעק: "אל תירו! הם מכוחותינו!". חייהם של החיילים ניצלו.

"בילדותי לא ויתרתי על לבישת הציצית, אף-על-פי שספגתי יחס משפיל מילדים לא-דתיים בדימונה, שבזו לכיפה שחבשתי ולציצית שלבשתי. הציצית היא שעמדה לזכותי והצילה את חיי", מספר דוד בהתרגשות.

הוא חזר מהמלחמה לביתו ביום שישי. אביו כבר שמע שהטלית והתפילין שלו נשרפו בטנק, ואמר לו: "אקנה לך טלית ותפילין חדשות, אבל כתוב 'ידו לה' חסדו ונפלאותיו לבני-אדם'. קודם כול ברך 'הגומל' ו'שהחיינו' על הטלית החדשה, ואחר-כך אשמע את הסיפור מפיוך..."

מאז הוא עורך בשבוע הזה בכל שנה סעודת הודיה עם תלמידיו.

שעות הייתי משמיד את כל הגדוד למטה", אמר המג"ד לדוד.

בעיצומם של הקרבות התקבלה הפקודה: לסגת לאחור ולמשוך אש. הכול היה אפוף עשן, והאדמה רעדה מעוצמת ההפגזות.

ופתאום נשמע בום עוצמתי, ואיתו טלטה אדירה. הטנק של דוד ספג פגיעה. כמו מתוך חלום רע ראו דוד וחבריו את הלהבות פורצות מהטנק.

ארבעת הלוחמים זינקו החוצה. זה היה נס בלתי-נתפס שכולם יצאו בריאים ושלמים. מפקד הטנק הצליח להשתלט על האש בעזרת מטפי

זירת הקרב בלבנון. משמאל: הרב תורג'מן. "הציצית עמדה לזכותי והצילה את חיי"

החיילים היו אובדי עצות. מה אפשר לעשות? באותו רגע צץ רעיון בראשו של הרב תורג'מן: הציצית. הוא פשט את הטלית שלבש, קשר אותה לנשק והניף אותה למעלה

הכיבוי שהיו בו.

כעת היו חשופים לגמרי וחיפשו מקום מסתור. הם התחבאו מאחורי סלע גדול, שהסתיר אותם מעיני הסורים. באור ראשון פתחו בטיפוס אל הגבעות שמול סולטן יעקוב.

"אינני יודע מדוע קיבלנו החלטה זו", סיפר הרב דוד לימים. "זו הייתה שגיאה קשה, שכן בכך נחשפנו לעיני הסורים, והללו החלו לירות לעברנו. מאותו רגע היינו כבדורים במטווח. אחרי שראינו אמש את מראות המלחמה הבנו שאנו חיים על זמן שאול."

"הייתי עדיין בחור צעיר, כבן עשרים, שרואה את חבריו הטובים ביותר הרוגים ופצועים. המראות היו קשים מנשוא. הבנתי שחיי הקצרים

נעדרים: זכריה באומל, יהודה כץ וצבי פלדמן. השניים האחרונים נחשבים נעדרים עד היום.

הסורים ניהלו קרב עקשני. מכת האש החזקה של הפתיחה פילגה את פלוגתו של דוד ובודדה אותה משאר הפלוגות. דוד וחבריו נותרו לבדם, מבודדים ומותקפים באש ארטילרית כבדה. למעשה נקלעו למארב סורי מתוחכם.

הסורים נהנו מיתרון גדול: הם היו בגובה בעוד דוד וחבריו היו בעמק, חשופים מכל עבר. הסורים גם היו בני המקום והכירו את תנאי השטח, וגם מרכיב ההפתעה שייחק לטובתם.

זו הייתה שעת לילה. מצב הכוחות היה חמור. "אילו הייתי במקום הסורים, בתוך שעה עד שלוש

מסגרת לימודים לגילאי ט-יב
לימודי קודש וחול בסביבה תורנית

לפרטים והרשמה:

הרב נתנאל 052-5379770 | boni770@gmail.com

ארוחת צהריים חמה ומזינה

בס"ד

יוסף מנחם משכנתאות
דובר בנקאות שוטפת

eliko.web.studio

החזרי המשכנתא וההלוואות שולטים בך?

074.780.2850

יוסף מנחם
עם 41 שנות ניסיון בבנק דיסקונט

איחוד הלוואות עם החזר

1 קטן יותר

כשהכל עולה אנחנו מורידים

הצטרפו לעשרות אלפי משפחות שחוסכות בעלויות הביטוחים כל חודש עם גפן בסד

קולקטיב בריאות	דמי ניהול בפנסיה	ביטוח משכנתא
50% כ- בלבד מעלות ביטוח פרטי עם כיסויים רחבים	75% כ- פחות מדמי הניהול הקבועים בחוק	60% עד כ- פחות מעלות הביטוח בבנקים

עליית מחירים רוחבית במשק

חלבי, היגיינה ונקיון, מצרכי יסוד, דלק

אל תאבדו זמן וקספו - צרו איתנו קשר <
077.444.7777

צריך לעשות הכל שיהיה בסדר
גפן בסד

basad.co.il | בריאות | פנסיה | דירה | ביטוח חיים | פגיעות לחול | משכנתא

רציתי לשאול
עם הרב יוסף יצחק בוטמן
משפיע ומשגיח ראשי בישיבת תומכי תמימים לוד

תלמידי ישיבות חב"ד יוצאים להניח תפילין בחוצות הערים. האם אין זה חושף אותם למראות בלתי רצויים?

קודם כול חשוב להבהיר שהיציאה להנחת תפילין נעשית בימי שיש, אחרי סדר הלימודים בלבד. הדבר נעשה על פי קריאת הרבי מליובאוויטש, שכל אחד ואחד יפעל לזיכוי יהודים במצווה גדולה זו.

אכן, השאלה מציבה דילמה לא פשוטה. תלמידי ישיבה אמורים לשהות באווירה שכלי כולה קדושה וטהרה, כדי שיוכלו להתמסר ללימוד התורה, לתפילה בכוונה ולעבודת ה' כראוי. בה בעת אנחנו מחנכים לעסוק בקירוב יהודים לאביהם שבשמיים.

לפני שנים נערך דיון בנושא, בהשתתפות צוותים מיישיבות חב"ד עם הגאון החסיד הרב יואל כהן. הוא הביע את דעתו, שאם תלמיד טוען שהיציאה חושפת אותו לדברים בלתי רצויים ושנגרם לו נזק רוחני - עליו להישאר בישיבה.

אפשר גם להתאים את מקומות הפעילות לאזורים שבהם החשיפה שמיים...

הלכה למעשה
הרב יוסף גינזבורג
רב אזורי, עומר

טלית קטן תחת החולצה

שאלה: האם נכון יותר ללבוש את הטלית קטן תחת החולצה או על החולצה?

תשובה: בשולחן ערוך נפסק: "עיקר מצוות טלית קטן ללבוש על בגדיו, כדי שתמיד יראה ויזכור הציצית". לדעת מרן, ובעקבותיו כתב כך אדמו"ר הזקן בשולחן ערוך שלו, עיקר מצוות ציצית היא לשמש 'מזכיר כללי' של כל המצוות, ולכן יש ללבוש את הטלית קטן מעל הבגדים.

ואולם ב'מגן אברהם' שם מביא מכתבי האריז"ל ש"טלית קטן דווקא תחת בגדיו". ובכתבים שם מביא שיש "להניחו על החלוק" (בלשון ימינו - על הגופייה). לפי כתבי האריז"ל עניין הטלית קטן הוא רק כדי לקיים מצוות ציצית, ולכן היה האר"י מניח גם את הציציות מכוסות תחת כל המלבושים, כי בטלית קטן אין העניין של "וראתם אותו".

וכך הנהיג אדמו"ר הזקן בפועל בין מחלקת המודעות (גלד) של 'שיחת השבוע':
טל' 053-3166532 • דוא"ל: m3166532@gmail.com

תקציר: עמרי מורה לבריוניו לנעץ את חנייתיהם בתוך הארגז, ונדהם לגלות כי אין ילדים המסתתרים בפנים. הוא מסתלק מאכזב, וגדעון ומונבז חוזרים לארגז

ששה בקרש אחד...

למחנכם בתם הלוינו, כדי לפגוש את שר הצבא. אנחנו צריכים להגיע אליו כמה שיותר מהר. שר הצבא ירצה לשמץ שחיליו התייחסו יפה לתלמידיו של האורח החשוב שלנו.

מונבז התאושש אף הוא תוך כדי דבור. ההכרזה הגאה של גדעון על היותם תלמידיו של רבן יוחנן, נשמעה באזניו כמו הכרזתו התייחסה של אליעזר, כשפגש בלבן הארמי: "עבד אברהם אנכי". רק לאחרונה למד על כך בחמש בראשית. בכלל, נאומו המרשים של חברו זקף אף את קומתו שלו.

החילים הפשוטים הביטו בהם בעיני עגל. מוחם הצר לא השקיל להבין מה קורה פה ואיך, והמלים המוזרות 'הגיע בתם הלוינו' בלבבו אותם לחלוטין. דבר אחד הם השקילו להבין: עדיף לא לפגוע באורחו של שר הצבא או בנעריו, והם זזו הצדה ואפשרו לילדים להחליץ בשלום מן התבה ואף לצפות במחזה מיוחד במינו.

זה היה באמת מחזה משעשע. מפני שלפתע, אל תוך התבה, שהכילה בקשי את ההוב עם שני הילדים הצנומים, נדחסו במקומם בבת אחת ששת החילים הרומאים, עטים בתאונות אל ההוב, ראשיהם למטה ורגליהם מתנופפות כלפי מעלה, כשהם שורטים זה את זה, צורחים ונלחמים ביניהם על מטבעות ההוב...

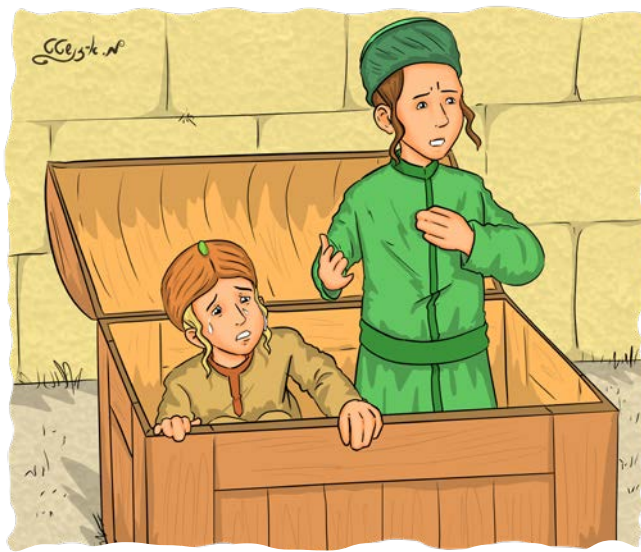
"התבה מתפרקת!", נסה גדעון לעצור, אך לא היה עם מי לדבר. ברק ההוב כמו סגור את עיניהם וטרף את חושיהם. רק בשלא נותר מטבע אחד בפנים, והחילים הצליחו איכשהו להחליץ מן התבה, נגע מונבז בכתפו של אחד מהם: "עכשו, כשירוקנתם את התבה מכל ההוב, זה הזמן לקים את חלקכם בעסקה" – הוא הצביע על הכבשה שלחכה עשב בשקט בצד.

החילים רטנו, אך הילדים התעקשו. "האם תרצו שנספר לשר הצבא?!", אימו, וסופו של דבר שהתבה חזרה לבסיסה והכבשה השמנה בתוכה. עתה התפנו הנערים האמיצים לסקר את סביבותיהם...

המשך יבוא

מבצע לא קל היה זה, להעלות את הארגז בחבל ולשלשלו בזהירות לצד השני של החומה. בפנים רעדו מפחד גדעון ומונבז, שהונפו אל על, וחשו כל רגע כי הנה עוד מעט קט הם נופלים ומתרסקים, חלילה. גדעון נסה להתבדח: "לא פשוט להיות מורמים מעם... אה, מונבז?". אך מונבז היה מופחד מכדי לצחק, ושפתיו רק מלמלו פסוקי תהלים. כי נוסף על הטלטולים, אף נקר בלבם, כמוכן, החשש הפך בדבר טיב קבלת הפנים שיעניקו להם הרומאים...

רב הרפינס וכל חברי הכתה נדרשו לכל כוח שריריהם. הם משכו, דחפו וסחבו, וסופו של דבר, שהארגז עם מטענו הקר ירד ונח לו לרגלי החומה

מצדה השני. גדעון ומונבז נטשו ברגע זה סופית את ירושלים, אף היו עתה לראשונה מוגנים מפני מבקשי נפשם הבריונים. אלא שעדיין לא יכלו לנשם לרוחה. איך יתייחסו אליהם הרומאים?

הם שמעו בתרדה כיצד הרומאים משברים בחרבותיהם את מנעול הארגז ואז; נפתח המכסה מעליהם וששה פרצופים עטורים בקסדות מתכת עם נוצות הציצו פניהם בחמדנות אל ההוב, ונסוגו אחור בכהלה למראה שני הילדים היהודים שנבטו אליהם מבפנים בעינים דומעות...

"ממ... מה אתם עושים פה?", התעשת אחד החילים, וגדעון, שהספיק להרגע מעט, למראה תדהמתם של הרומאים, הודקף בתוך הארגז, נגב את עיניו בשווליו והודיע בקול הכי אמיץ שיכול היה להפיק מגורנו: "שנינו תלמידיו של רבן יוחנן בן זכאי! זה החכם היהודי, שאף אתמול הגיע

דבר התורה שלי

הטעות של המרגלים

ספור המרגלים, המבאר בהרחבה בפרשתנו, מעורר תמיהה גדולה. איך יתכן שהאנשים הצדיקים והחשובים, שמושה רבנו בחר ושלח אותם לסיר בארץ כנען, מתמלאים פתאום פחד וכופרים ביכולתו של הקדוש ברוך הוא לתת את הארץ לבני ישראל?

תורת החסידות מסבירה מדוע המרגלים נסו לפעל נגד הפניסה לארץ. זה לא היה מתוך ארצון לעבד את השם, אלא להפך – דוקא מפני שהשתוקקו לדבק בו. הם חששו שהפניסה לארץ והחיים הגשמיים בתוכה יפריעו לעבודת הבורא.

במדבר נהנו מנסים רבים, שחסכו מהם זמן ומאמץ. למשל, המן היה מזון שנתן להם מן השמים. ענני הכבוד כבסו וגהצו את הבגדים שלהם. מים קבלו מבארה של מרים. כך הוסרו מהם כל הטרדות הגשמיות, והיה להם כל הזמן שבעולם לעסוק בתורה.

טענו המרגלים: ארץ ישראל היא "ארץ אכלת יושביה". היא 'תאכל' אותנו, תהפך אותנו לאנשים חמריים, השקועים בפעילות קטנוניות.

כשהמרגלים אמרו שהקדוש ברוך הוא אינו יכול להכניס אותם לארץ, הם התכננו שאי-אפשר לדבק בבורא ולחיות חיים גשמיים בעת ובעונה אחת. או זה או זה. לכן העדיפו להשאר במדבר.

זו היתה טעותם הגדולה. הם לא הבינו שהקדוש ברוך הוא רוצה בדיק את זה: שנתיה חיים גשמיים ועם זה חיי קדשה. שנחזיר את אור הקדשה בתוך הבריאה עצמה. התורה לא נתנה למלאכים, שמנתקים מחיים גשמיים, אלא דוקא ליהודים. התכלית איננה החיים במדבר, אלא החיים בארץ ישראל – שבה צריך לחרש ולזרע ולטרוח על השגת הפרנסה, ועם זה להשאר דבקים בקדוש ברוך הוא.

(על פי לקוטי שיחות, כרך ד, עמ' 1041)

מה רבו מעשיה'ה

הגפן המטפסת

היא מסתדרת מצדן בחס ובקר, בפסגות ובצמקים. השרשים שלה נשלחים צמק אל תוך האדמה, והיא עצמה מסגלת לטפס על כל דבר, לשגשג ולהניב פרות משבחים.

זוהי הגפן, משכעת המינים שהשתבחה בהם ארץ ישראל. ולא סתם, זה צמח מיוחד במינו, לא רק בזכות היין שמפיקים ממנו.

בחרף הגפן נכנסת לתרדמת. היא משירה את העלים ונראית כאסוף עצמים חסרי חיים. אבל היא חיה ואוספת מנות קר, שבזכותן תוכל אחר כך להניב פרות איכותיים.

באביב מופיעים הענפים הצעירים שנקראים שריגים. הגבעולים הגמישים של הצמח נתפסים בכל דבר שנמצא סביבם ומטפסים עליו. על ידי הטפוס לגבה הגפן משיגה את אור השמש הדרוש לה כדי לגדל וליצר ענבים. החקלאים מותחים חוטים מיוחדים, שעליהם הגפן תוכל לטפס.

גפן צעירה יכולה לצמח חמשה מטרים בשנה! אם היא צומחת ליד עץ גבוה, היא יכולה להגיע לגובה של שלושים מטרים. הגפן חיה שנים רבות. בתנאים טובים תוכל לשרד מאות שנים.

היא נחשבת צמח חכם. הגפן מזהה שנויים בסביבה שבה היא גדלה, כמו חם וקר, רטיבות או יבש, ומתאימה את עצמה למצב החדש.

חוקרים סבורים שלגפן יש 'זכרון' טוב, ואם היא חוותה שני בעבר - היא תוכל לזכר כיצד התנהגה אז, ובעתיד תנהג כן. שוב במצב דומה.

פרות הגפן הם הענבים, ואלה מתחלקים לשלושה סוגים: ענבי יין (המיועדים ליצור יין), ענבי שלחן (המשמשים למאכל), וענבי שלחן ויין (ענבים המשמשים למאכל וליין גם יחד. כמו ענבי מוסקט).

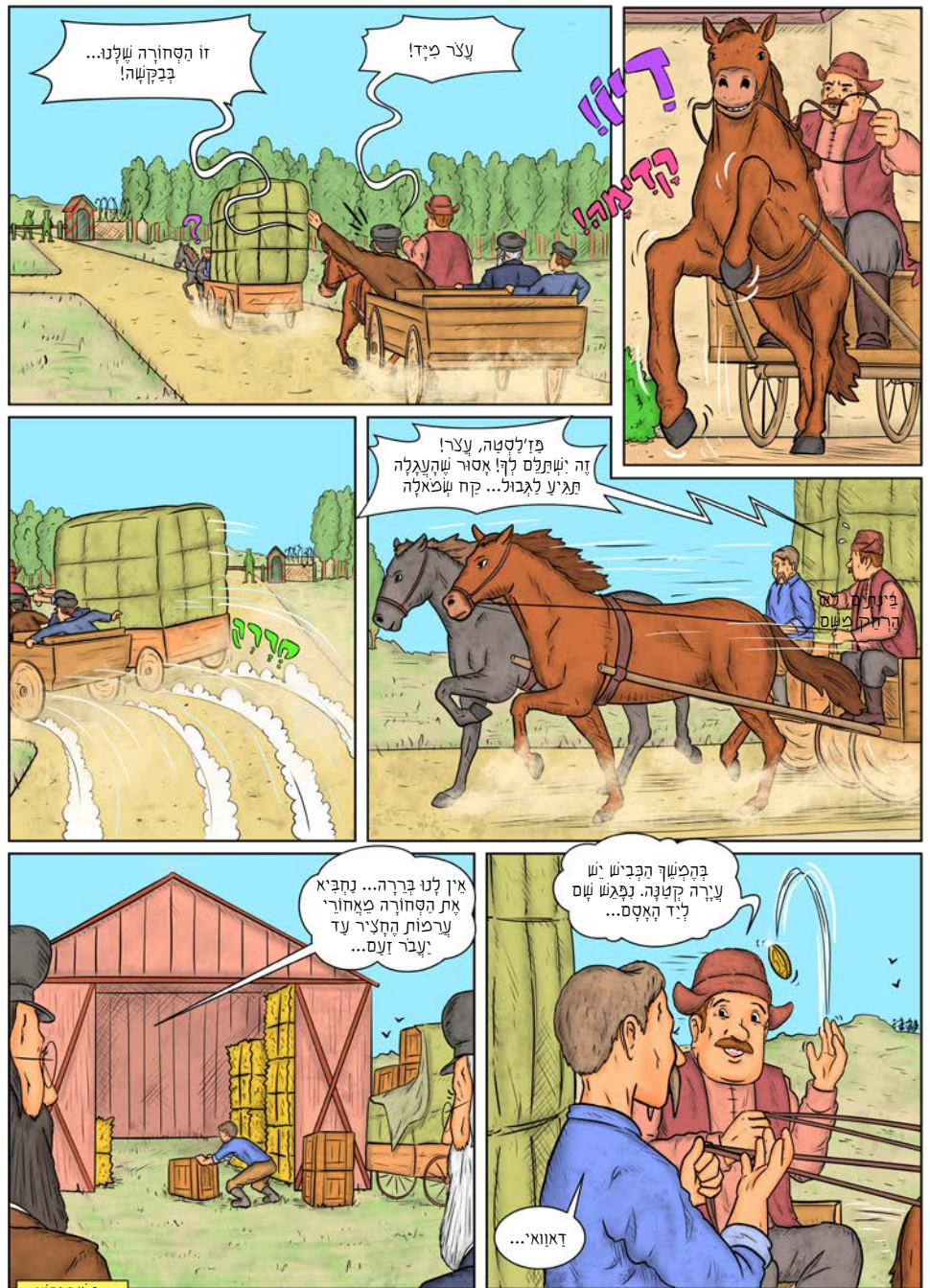
איור: מרדכי איזנשטט

מאת: דניאל גורדון

הגומר לחיבים טובות

09

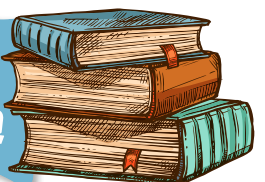
תקציר: הסוחרים היהודים סוגרים בהצלחה את העסקה בלי לדעת שטפוס מכפזק צופה בהם מהצד ועתיד לחשוף את תכניות המסחר שלהם לפני אדם רע-מעללים

הפסוק: בוא

מתחילים להרגיל ילדים ללבוש ציצית כבר משעת התספורת והשארת פאות הראש, שזה בגיל שלוש. ילדים מגיל שש והלאה צריכים ללבוש טלית-קטן שרחבה כחצי מטר לפחות.

הלכה בשבוע

המשפחה שמאחורי 'תופעת הציצית'

דרישות שלום. קיבלנו המון 'דרישות שלום' מלוחמים. איך ספור הודעות ותמונות, והרבה מילים חמות על תחושת הביטחון שהציצית נותנת להם.

היסטוריה. הבן, הרב הצבאי דובי פיליפ, מספק הצצה מבפנים: בשבוע הראשון הטלפון של כולנו צלצל בלי הפסקה. כולם רצו ציציות ועכשיו. אבא אדם עסוק מאוד, אך הוא הניח את כל עיסוקיו ובמשך חודשים רבים התמסר לייצור הציציות, והדביק בזה את כולנו.

מפעל בבית הכנסת. עוד הוא מספר: ראיתי מקרוב ברגע האמת את הצורך של העם. המיזם של אבא התגלגל במהירות אדירה. אני אישית פתחתי את הסניף בבני ברק, ואברכים רבים ביקשו להתנדב ולסייע. הקמנו למעשה מפעל טקסטיל בבית כנסת, עם גזירה ידנית, ועם הרבה מסירות ואכפתיות.

רווח והצלה. ובחזרה לאבי המשפחה: אחד הסיפורים היותר מיוחדים היה של גיא מדר, לוחם שיצא בתחילת הלחימה להגן על יישובי עוטף עזה ונפצע בהתקלות עם מחבלים. חיילי צה"ל חשבו ברגעים הראשונים שהוא מחבל, והוא ניצל בזכות הציצית שהציצה מבגדיו.

עם אחד. אבקש לציין לטובה את בית הכנסת 'אוהב ישראל' בבית שמש, ואת הרב בנימין פליינטנשטיין, שהעמיד לרשותנו את המקום לייצור ציציות לאורך חודשים. היה מדהים לראות חסידים המזוהים עם סאטמר ובני הציונות הדתית קושרים יחד ציציות בעבור החיילים.

עם פרוץ המלחמה התגייסה משפחת פיליפ מבית שמש לייצור ציציות בעבור הלוחמים. היוזמה התפשטה בכל רחבי הארץ והביאה לייצור של עשרות אלפי ציציות

"מתנדבים רבים עבדו ברצף עד ארבע לפנות בוקר" (צילום: IBH)

אנחנו סיפקנו את 'סודות המקצוע', כדי לאפשר ייצור המוני ומהיר. הוצפנו בפניות ממתנדבים שביקשו לעזור ומחיילים שביקשו דבר אחד: רגע לפני שאנחנו נכנסים להילחם בקן הצרעות, תנו לנו שכפ"ץ רוחני – ציצית. גם הורים רבים רצו שילדיהם יהיו מוגנים קודם כניסתם לקרב.

מתרחבים. עם התמשכות הלחימה גדל המיזם והתרחב לעוד נקודות: בני ברק, פתח תקווה, ביתר עילית, שעלבים, רמת גן ועוד. אנשים נרתמו, ותרמו שעות רבות מזמנם.

העולם מתגייס. קיבלנו שיחות טלפון מאוסטרליה, מארה"ב, ומעוד קהילות יהודיות ברחבי העולם, שביקשו להשתתף במיזם. הם הכינו בעצמם אלפי ציציות ושיגרו אותן אלינו. היה מדהים לראות את כל עם ישראל בפעולה.

לוחמים תחילה. אחת מבנות המשפחה מספרת כי להערכתם יוצרו קרוב לעשרות אלפי ציציות בתשעת החודשים האחרונים. בשלב מסוים ביקשו מטעם הצבא לסדר את החלוקה לפי גדודים, ולייצור תיעודון על-פי שיקול מבצעי. בהמשך בוצעה החלוקה בידי רבנים צבאיים, מתוך מאמץ שהציציות יגיעו תחילה ללוחמים בתוך רצועת עזה.

תעודת זהות. דוד פיליפ, מבית שמש (60), איש עסקים. עם פרוץ המלחמה החל להפעיל מיזם ששינע כמויות ענק של ציציות אל הלוחמים. בלהט שלו הדביק את כל בני משפחתו, לצד מתנדבים רבים בארץ ובעולם.

ההתחלה. רעייתי נחשפה לפרסום שדיווח כי חיילים מחפשים ציציות. נסעתי לחנות יודאיקה לקנות ציציות, ונאמר לי שהכול אזל. גם במפעלים הבנתי שנשארו ציציות מעטות בלבד. הגעתי למסקנה שחייבים להתחיל לייצר ציציות מאפס.

ארבע בבוקר. בלילה הראשון באו מתנדבים רבים ועבדו ברצף עד ארבע לפנות בוקר. זה היה מטורף. חשתי את החוויה העילאית של עמך ישראל, שנרתמים לדבר נעלה כל-כך. האחים מנדי ויוסי הלפרין הם השותפים הבולטים שלנו, בהירתמות מעוררת השראה לאורך כל הדרך.

אלפיים בלילה. אחד המפעלים שמהם ביקשתי לייצר לנו ציציות השיב לי כי בתוך שבועיים יוכל לייצר מאתיים ציציות. זה לא התקרב לביקוש שמולו עמדנו. בפועל הגענו למצב שבלילה אחד ייצרנו אלפיים ציציות, בעזרת המתנדבים. אני מוכרח לציין את נשות ישראל שהתגייסו למלאכה במסירות גדולה, בדברים שבהם יכלו להירתם.

סודות המקצוע. בבית שמש עצמה הוקמו שלושה מוקדים להכנת הציציות.

לענות על הביקוש. תעשיית ייצור הציציות בעבור הלוחמים (צילום: IBH)

יום שלישי | כ"ו סיון
היכל מנורה תל אביב

פתיחת שערים: 18:30 תחילת אירוע: 19:30

שלושים שנה

משפחת חסידי חב"ד
בארץ הקודש

מתאחדת

לרכישת כרטיסים:
או באתר 'טיק צאק'

חב"ד
אגודת חב"ד
מנהל אגודת חב"ד